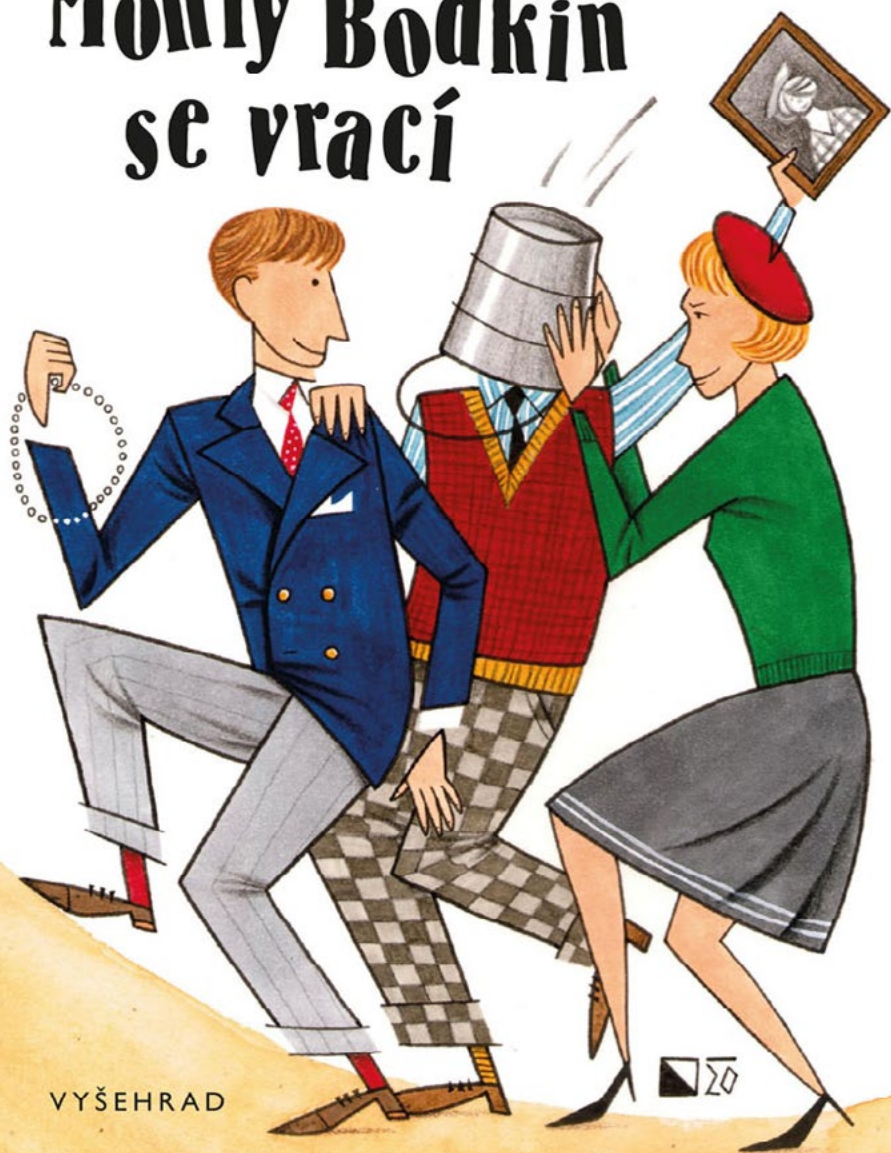

P.G. WODEHOUSE

Monty Bodkin se vrací

VYŠEHRAĐ

Monty Bodkin se vrací

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Pelham Grenville Wodehouse
Monty Bodkin se vrací – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

MONTY BODKIN
SE VRACÍ

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Monty Bodkin
se vrací**

VYŠEHRA D

Hollywoodská romance

Jako vždy, když se nekoná nějaké povětrnostní překvapení, opíralo se kalifornské slunce do areálu filmové společnosti Superba-Llewellyn v Llewellyn City. Hlavní budova tonula v odpolední dřímotě; jen osamělý nadřízený procházel chodbami, aby se přesvědčil, že podřízení se alespoň trochu činí, a chvílemi se budovou rozlehlo zoufalé vytí redaktora, jemuž třeštila hlava z marné snahy pochopit scénář, jenž mu byl přidělen k zpracování.

Bylo léto, blížila se třetí hodina, a to je čas, kdy pracovní hemžení v sídle filmového průmyslu utuchá a hasne.

Sandy Millerová čekala na návrat svého šéfa, který dosud obědval, v kanceláři, jejíž dveře byly opatřeny tabulkou PRODUKČNÍ KONZULTANT, a pod tím menším písmem stálo jméno Monty Bodkin. Sandy byla Montyho sekretářkou. Sekretářky v Hollywoodu, jako snad i jinde, jsou dvojího druhu, buď sošné a nafoukané, nebo drobné a líbezné. Sandy byla druhého typu, veselé povahy, smála se nahlas a ochotně všemu, podobajíc se divákům při natáčení televizních zábavných pořadů, ale dnes bylo její alabastrové čílko, jaké se u hollywoodských sekretářek vyžaduje, zastřeno chmurou. Důvodem byla její beznadějná zamilovanost do mladého šéfa. Začalo to úplně náhle jednou odpoledne v kantýně nad porcí hovézího guláše (dle receptu Bette Davisové) a pak ta láska během měsíců narostla až k neodolatelné touze pohladit ho po slámově žlutých vlasech. Bohužel jí nezbylo, než aby si uvědomila marnost své touhy, protože

na jeho psacím stole denně viděla zarámovanou fotografii robustní dívky, podepsanou „Z lásky Gertrude“. Takový snímek nelze přehlédnout. Takový snímek sděluje světu, že se jedná o vztah vážný a trvalý, což si Sandy uvědomila zvláště zřetelně, když jednou Montyho přistihla, jak tu fotku líbá. Sice tvrdil, že z ní chtěl odfouknout smítko, jež ulpělo na skle, ale samozřejmě mu to nespokla, jakkoli to byla velice originální výmluva.

Nic bližšího o té Gertrudě nevěděla. Monty byl nesmírně skoupý na slovo, když šlo o jeho soukromí. Ona mu naopak o své minulosti řekla úplně všechno, neboť v úřadovně produkčního konzultanta bývají dlouhé chvíle, kdy není co konzultovat, a tak mu vyprávěla o dětství v malém městečku v Illinois, tam vychodila střední školu a pak jí zámožný strýc Alexander jako své kmotřence poskytl prostředky ke studiu na dvouleté škole pro sekretářky. Po absolutoriu měla několik zaměstnání, z nichž některá byla lepší než jiná, až nakonec přišla do Hollywoodu, neboť strašně toužila poznat čarovný svět stříbrného plátna.

O svém šéfovi věděla jen tolik, že má neutuchající chuť k jídlu a pihu na nose, což se jí zdálo málo.

Když se posléze dostavil, pozdravil ji svým obvyklým srdečným způsobem, zamilovaně pohlédl na obraz robustní krásky a usedl za psací stůl.

Není snadné definovat, čím by se měl produkční konzultant ve význačném hollywoodském studiu zabývat, a není o nic lehčí se o to jen pokusit. Monty, zdálo by se, se na to nehodil. Povahou byl spíše příjemný společník než pilný pracovník. Jeho přirozeným prostředím byl londýnský West End – řekněme v Klubu trubců na Dover Street, kde byl oblíbeným členem, by nikoho svou přítomností nepřekvapil. Ale do hollywoodského filmového ateliéru Superba-Llewellyn nezapadal. Měli jste dojem, že tam nemá co pohledávat. Generální ředitel společnosti Ivor Llewellyn měl tento dojem neobyčejně silný. Před budovou ředitelství

měli okrasné jezírko a generální ředitel byl toho názoru, že jeho konzultant by měl prodlévat na jeho dně s cihlou přivázanou na krku. I když zpravidla nebyl rozhazovačný, tu cihlu i provaz by ochotně poskytl zadarmo.

Obědem se Monty občerstvil a dostal se do rozjařené nálady. I před obědem býval často rozjařený, a právě tato stránka jeho povahy byla trnem v oku pana Llewellyna. Soudil, že člověk, který se hrou náhody stal jeho poradcem, by měl aspoň zkroušeným chováním naznačovat, že trpí výčitkami svědomí.

„Promiňte, že jsem se tak zpozdil,“ pravil k Sandy. „Nějak jsem se zapletl do lepkavých špaget a chvíli mi trvalo, než jsem se vyprostil. Příhodilo se za mé nepřítomnosti něco senzačního?“

„Ne.“

„Zemětřesení nebo jiná přírodní pohroma?“

„Ne.“

„V ohradě scenáristů žádné nepokoje? Domorodci nejsou neklidní?“

„Ne.“

Její nezvyklá strohost v něm vzbudila starost. Připadalo mu, že ji něco trápí. Měl svou sekretářku rád, naprosto počestným způsobem, proti němuž by ani Gertrude Butterwicková nemohla nic namítat, ačkoli jinak hleděla na ženy v jeho okolí ostražitě a nevlídně. Tížilo ho pomyslení, že Sandy něco leží v hlavě.

„Připadáte mi nějak zahloubaná, drahoušku. Máte něco na srdci?“

Sandy připadalo, že se jí konečně naskytla příležitost vytáhnout z tohoto záhadného muže něco důvěrného. Doposud v jejich hovorech nenastal obrat, který by jí poskytl takovou příležitost.

„Jestli to chcete opravdu vědět, přemýšlela jsem o vás.“

„Vážně? To mi lichotí.“

„Přemýšlela jsem, co tady vlastně děláte.“

„Jsem produkční konzultant. Koukněte se na dveře.“

„Přesně tak. To právě mě mate. Podle toho, co se říká, tak ve většině filmových studií dostává takové důležité místo něčí synovec nebo švagr. Přesto jste tady a žádní příbuzní za vámi nestojí, a vy si tady radíte, jako by se nechumelilo. Sám jste mi řekl, že s tím nemáte žádné zkušenosti.“

„To je ovšem velká výhoda, nemyslíte? Mám k tomu neotřelý přístup.“

„Ale jak a proč jste to místo dostal?“

„Seznámil jsem se s Llewellynem na lodi, cestou z Anglie.“

„A on hned, *Vy se mi, hochu, líbíte, pojdte, vezmete si na starost produkci?*“

„Zhruba tak nějak to bylo.“

„Zřejmě jste se mu musel moc zalíbit.“

„A divíte se mu? Ovšem byla tady ještě jedna skutečnost, která mi při vyjednávání napomohla.“

„Jaká?“

„To je nepodstatné.“

„Mě by to zajímalo.“

„On tehdy něco nutně potřeboval, a já jsem to měl, kdežto on to neměl. Souhlasil, že to může mít, když se zaváže splnit moje podmínky. To je normální způsob, jak se dělají kšefty.“

„Ale co to bylo, co potřeboval?“

„Řeknu vám to, když slíbíte, že je to vaše poslední otázka.“

„Slibuju!“

„Čestné slovo?“

„Čestné slovo.“

„Fajn. Jednalo se o myš.“

„Cože?“

„Jak jsem řekl.“

„To nechápu, jaká myš? Nač potřeboval myš?“

„Slíbila jste, že se už dál nebudete vyptávat.“

„Ale to mě nenapadlo, že řeknete myš!“

„Dneska musíte být připravená na všechno!“

„Ale zrovna myš. Proč?“

„Už se o tom dál nebudeme bavit.“

„Vy mi to nevysvětlíte?“

„Víc už ani slovo. Má ústa jsou uzavřená jako škeble.“

Sandy to nemínila strpět. Zuřila, a kdyby měla po ruce jinou zbraň než malý poznámkový blok, hodila by to po něm. Spustila rozhorlený příval výmluvnosti.

„Chcete něco vědět? Dělá se mi z vás zle. Já se tady snažím nashromáždit materiál pro svoje memoáry, které jednou napíšu, a nejzajímavější kapitola by mělo být období, kdy jsem pracovala pro proslulého Montyho Bodkina v Hollywoodu, ale nebude z toho nic, jelikož velký Monty Bodkin je jeden z těch silných, mlčenlivých Angličanů, z kterého člověk nedostane slovo. Všeobecně se jim říká nepřístupní buližníci. A čtenářům budu schopná pouze oznámit, že pokud jste prolomil hráz mlčení, mluvil jste, jako byste měl v ústech brambor.“

Monty se zachvěl. Tento šíp pronikl jeho brněním.

„Brambor?“

„Velký vařený brambor.“

„Co je to za podivný nápad?“

„No nic, jen jsem vám chtěla říct...“

Hrozilo, že z toho bude rozohněné dohadování. Smířlivý Monty ji zarazil pozvednutou rukou.

„Zanechme vády. Jen bych rád poznamenal, že moje výslovnost je vždy zřetelná a každému srozumitelná, zeptejte se kohokoli. Hovořme o něčem jiném. Tatík Llewellyn obědval dnes v kantýně.“

„Vážně?“

„Cpal se moučником plným cukru a šlehačky a kalorií jako nezavřený!“

„Vážně?“

„Ládoval se jako vyhladovělý Eskymák. Litoval jsem, že si nejsme tak blízcí, abych ho mohl varovat, že by neměl vylepšovat svoji impozantní váhu. Neslyšel by to rád a asi by mě nenávistně kousl do nohy.“

„Vážně?“

„Vy pořád jenom *Vážně?* Jinak k tomu nemáte co říct? S Llewellynem je to divné,“ pokračoval Monty zamyšleně. Vidám ho denně celý rok a myslela byste, že už mám na něho protilátky, ale vždycky se rozklepu a vyrazí na mně studený pot, omluvte prosím, že se o tom zmiňuji. Působí na vás podobně?“

„Nikdy jsem se s ním nepotkala.“

„To máte kliku.“

„Ale jednou jsem dělala nějakou práci pro paní Llewellynovou.“

„Jaká je? Poddajná a utlačená oběť?“

„Tak to vůbec ne! Paní třímá kormidlo, paní hvízdá a on poskakuje. Jako v té slavné básni, měli jsme to na střední škole jako příklad decentně humorné poezie 19. století:

*Holubička líbezně šveholí,
holoubek šťastně přizvukuje,
však když se naň někdy rozhorlí,
holoubek bázlivě našlapuje.**

„Jednou jsem to recitoval na besídce!“

„Musel jste to recitovat báječně.“

„Mám za to, že ano. Ovšem nevycházím z údivu. Nedovedu si Llewellyna představit, jak se třese strachy a podrobuje se ženskému horlení. Llewellyna znám jenom jako despotickeho tyrana, něco jako přízrak z Apokalypsy. Jeho paní musí být neobyčejná žena.“

„To tedy ano.“

„Určitě za jejich cestou do Evropy vězí ona.“

„Jak to víte?“

* Báseň Ben Bolt, autor Thomas Dunn English, vydaná roku 1843, jedna z prvních písní vydaných na cylindrický gramofon 1912. Velmi pestrobarevný charakter, v pěstním souboji zranil prstenem E. A. Poea! Pak se ještě několik let uráželi. Kongresman Spojených států, studoval medicínu i práva, ale zabýval se žurnalistikou. (pozn. překl.)

„Chlápek v kantýně, asi nějaký výpomocný scenárista nebo obsluha stroje na zvukové efekty o tom mluvil. Má to být nějaká delší dovolená.“

„To se tady budete bez něho nudit, ne?“

„Vůbec ne, já se totiž taky chystám vypadnout,“ oznámil Monty.

„Jakže?“

Jeho slova ji šokovala. Oči se jí úlekm rozšířily a bradička ochable poklesla; Sandy totiž vždy tajně doufala, že když oba vydrží na svých místech, jednou se musí stát, že Monty zapomene na bývalou robustní krásku, kterou patrně zanechal doma za oceánem, ale teď se ta naděje zhroutila a rázem zhynula.

Prěkvapeně vydechla: „Dáváte výpověď?“

„Bez meškání.“

„Vrátíte se do Anglie?“

„Ano, ale teď ze všeho nejdřív potřebuju s vaší pomocí dotvořit dopis na rozloučenou pro pana Llewellyna. Můžeme se do toho hned pustit.“

Sandy nedala na sobě nic znát, i když se její sen právě rozplynul.

„Co už máte?“ zeptala se vyrovnaně.

„Vážený pane Llewellyne.“

„To není špatný začátek.“

„Ovšem, a teď jen tam musí přijít několik vhodně volených slov, při nichž potřebuji vaše povzbuzení a radu. Musí to být vzorně stylizované.“

„Nevidím proč? Podle toho, co jste říkal, soudím, že ho nejspíš potěší, až se vás zbaví.“

„V tom se nemýlíte. Nepřekvapilo by mě, kdyby vyrazil s jáсотem do ulic a nařídil, aby se na tržišti upekł tučný vůl. Jenže pozor, náhlá radost může být stejně nebezpečná jako náhlé zklamání či úzkost. Teď se nacpal šlehačkovým dortem, a jestli se nedozví, že odcházím, ohleduplně a pozvolna, mohlo by to pro něho být osudné.“

Pan Llewellyn si bere delší dovolenou

1

Před obědem se kuřárna Klubu trubců vždy naplní. Jako se antilopy či jiná podobná zvířena scházejí u napajedla, mladí Trubci se shromažďují, aby požili nezbytný aperitiv. Onoho dne se sešli v hojném počtu a jeden z nich, mezi přáteli známý pod přezdívkou Whisky-Sour, upil ze své sklínky a zničehonic prohlásil: „Koho byste mysleli, že jsem včera večer potkal na Piccadilly?“

„Nenapínej, koho?“ povzbudil ho Martini-s-cibulkou-nikoli s olivou.

„Montyho Bodkina!“

„Montyho, to není možné!“

„Co není možné, potkal jsem ho.“

„Vždyť je v Hollywoodu!“

„Už se vrátil.“

„No ne, on se *vrátil*?“ ulehčeně pravil Martini-s-cibulkou. „Na okamžik jsem si myslel, jestli to nebylo astrální zjevení, nebo jak tomu říkají. Prý se to často stává, když někdo natáhne brka v Americe, zjeví se pak kamarádům v Londýně, aby jim dal vědět, co a jak. Takže to byl fakt Monty?“

„Opálený, vypadal odpočinutě.“

„Jak dlouho tam pobyl?“

„Celý rok. Měl sice smlouvu na pět let, ale jeden mu stačil.“

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč mu jeden stačil?“

„Protože učinil takový slib jejímu otci, že tam bude celý jeden rok.“

„Čímu otci?“

„Otcí Gertrudy Butterwickové.“

„Snad bys nám to měl trochu vysvětlit,“ požádal ho Screwdriver, který měl kruhy pod očima. „Včera jsem se nedostal včas do postele, a tak mi hned všechno nedojde. Například, kdo je Gertruda Butterwicková?“

„Monty je s ní zasnoubený.“

„Sestřenice Reggieho Tennysona,“ dále to vysvětlil Trubec řečený Manhattan. „Pozemní hokejistka.“

Screwdriver to nerad slyšel; pozemní hokej byl příčinou, proč se minulé noci ocitl v osidlech alkoholu a nedostal se včas do postele. Jeho snoubenka hokejistka zrušila zasnoubení, neboť se pod jejím nátlakem a vlastní unáhleností stal amatérským rozhodčím a během jedné hry ji neprávem šestkrát potrestal za postavení mimo hru.

„Co to bylo, ten slib jejímu otci?“ zajímal se Gimlet.

„Její otec mu to stanovil jako podmínku.“

„Tomu nerozumím, promiň.“

„Je to zcela jednoduché. Monty mi to včera vysvětlil, šli jsme spolu na pivo a něco jsme pojedli. Je to mimořádně zajímavá historka. Skoro jako v Bibli, když Jákob musel sloužit Ráchelinu otci sedm let, aby se ní mohl oženit, kdežto Monty si musel odkroutit rok.“

Screwdriver zasténal a přiložil si na čelo kostku ledu. Whisky-Sour pokračoval:

„Jednou, buď při obědě, nebo při večeři, to přesně nevím, Monty zahořel ke Gertrudě a ona jeho city opětovala, neboť asi tak za týden byla ruka v rukávě, tedy zasnoubili se. A vypadalo to na dobré cestě, jen dát dohromady družičky, svatební dort a potřebné duchovenstvo, ale pak najednou

její otec odmítl dát k jejich sňatku svolení. Bylo to jako rána do žaludku říkal Monty.“

Všichni se otráslí hrůzou, až na Screwdrivera, jenž se zabíral ledovou kostkou na čele a nesledoval děj.

„Jak že se vyjádřil ten otec?“

„Že nesvolí a nepožehná.“

„To se dnes ještě vyžaduje, otcovské požehnání?“

„Snad jen, když se nevěsta jmenuje Butterwicková. Je to slečna viktoriánského typu a dělá jen to, co jí tatínek dovolí.“

„To je z toho hraní hokeje,“ poznamenal zhrzený Screwdriver.

„Montyho to šokovalo stejně jako nás všechny. Snažil se Gertrudu přemluvit, aby se toho požehnání dobrovolně zřekla, že by se někam vytratili, ale na to ona nepřistoupila, že prý má tatínek slabé srdce a její neposlušnost by ho mohla zahubit.“

„To je pěkná pitomost.“

„Ovšem, od Reggieho Tennysona vím, že starý Butterwick nejen vypadá jako kůň, ale je i stejně tak silný. Co naděláš.“

„Žádné svojí případné dceři nedovolím, aby se hokejky byť jen dotkla,“ pravil Screwdriver temně. „V tom budu neoblomný.“

„Proč jim ale nechtěl dát svolení?“ podivil se Comfort-on-the-Rocks. „Monty má přece peněz jako šlupek.“

„Jeho majetek, to byl právě ten problém,“ odvětil Whisky-Sour. „Monty totiž dědil po tetě, kdežto starý Butterwick je jeden z těch, co se vypracovali, začali makat od šestnácti a opovrhují lidmi, kteří se obohatili po předcích. O Montym se vyjádřil, že je bohatý mladý budižkničemu, a své dceři takového lenocha, který by si nedokázal vydělat na živobytí, nikdy nedovolí.“

„Tak takhle to dopadlo.“

„Kupodivu ne. Monty se začal s Butterwickem dohadovat a ten se nakonec nechal obměkčit do té míry, že prohlásil,